

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/13/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7823010274
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Mitterpáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7823010274.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Mitterpákovej a sudcov JUDr. Miroslava Baňackého PhD. a JUDr. Martina Michalanského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. júna 2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 24.11.2023 sp. zn. 3T/81/2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Okresný súd Rožňava rozsudkom zo dňa 24. novembra 2023 sp. zn. 3T/81/2023 obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Rožňave, trvale bytom C., D. XXX/XX, uznal vinným pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

že dňa 25.03.2023 v čase okolo 21.00 h, na mieste verejnosti prístupnom, pri pobočke Slovenskej pošty nachádzajúcej sa v budove so súpisným číslom XXX E. F. G., F. C., v prítomnosti maloletého H. B., narodeného v roku 2007, maloletého I. C., narodeného v roku 2007, a maloletého B. J., narodeného v roku 2009, po predchádzajúcej slovnej hádke fyzicky napadol poškodeného maloletého J. K., narodeného v roku 2006, tak, že ho jedenkrát udrel zovretou päsťou do ľavej časti tváre v oblasti sánky, čím poškodenému maloletému J. K. spôsobil zlomeninu uhla sánky vľavo s posunutím úlomkov otvorenú do ústnej dutiny v oblasti zuba č. 38, zlomeninu tela sánky vpravo bez posunutia úlomkov otvorenú do ústnej dutiny v oblasti zuba č. 43, ako aj pomliaždenie mäkkých tkanív tváre v oblasti uhla sánky vľavo s krvnou podliatinou, s dobou liečenia v trvaní najmenej 49 dní, počas ktorej musel poškodený podstúpiť operáciu za účelom napravenia spôsobených zlomenín s následnou potrebou fixácie zlomenín kovovými dlahami so skrutkami a imobilizácie sánky drôtenými dlahami a väzbami, pričom spôsobené zranenia mu umožňovali prijímať iba tekutú a následne kašovitú stravu, vyžadovali si zvýšenú ochranu tváre pred väčším mechanickým násilím, a zároveň viedli k úbytku hmotnosti poškodeného.

Za to ho súd odsúdil podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 36 písm. j) Trestného zákona a na priťažujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 37 písm. h) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd výkon tohto trestu podmiennečne odložil s probačným dohľadom nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní

24 (dvadsaťštyri)

mesiacov.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona, súd obžalovanému uložil obmedzenie spočívajúce, v zákaze požívania akéhokoľvek druhu a množstva alkoholických nápojov a iných návykových látok počas trvania skúšobnej doby.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nepriblížiť sa k poškodenému J. K., nar. XX.XX.XXXX, na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydlija poškodeného, alebo mieste kde sa poškodený zdržuje alebo ktoré navštevuje.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obžalovanému povinnosť uhradiť spôsobené škody: 1) poškodenému J. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX, zastúpenému zákonným zástupcom J. K., nar. XX.XX.XXXX, z titulu bolestného a to vo výške 4 043 eur (štyritisícštyridsaťtri eur) (155 bodov - 1 bod á 26,08 eur);

2) Dôvere zdravotnej poisťovni, a.s., Cintorínska 5, 949 01 Nitra, IČO: XXXXXXXXX, zastúpenej splnomocnenou zástupkyňou Mgr. Miriam Žolnerovou, vynaložené náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť vo výške 6 851,65 eur (šesťtisícosemstopäťdesiatjeden eur a šesťdesiatpäť centov), a to na účet Dôvera zdravotná poisťovňa a.s., vedený v Štátnej pokladnici č. IBAN: G. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, VS: XXXXXXXXXXXX, B.: XXXX, G.: XXXXX.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný na hlavnom pojednávaní, ktoré odôvodnil prostredníctvom splnomocneného obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že popiera, že by sa bol dopustil akéhokoľvek trestného činu, pretože v prejednávanej veci sú dané dôvody vylučujúce trestnosť.

Je toho názoru, že úderu, ktorým zasiahol poškodeného, tento ho fyzicky napadol tým, že do neho strčil a vôbec nebolo otáznne, že vo svojom konaní mieni pokračovať. On sa preto reflexívne bránil tým, že mu vyletela ruka a tak udrel poškodeného. K veci patrí, že poškodený je od neho fyzicky zdatnejší, navyše v tom čase aj posiloval, teda bol nielen už aj na prvý pohľad lepšie stavaný, ale bol na tom lepšie aj kondične. Podotýka, že je nižšieho vzrastu a váži ledva 60 kg. Za týchto okolností je zrejmé, že by sa na jeho mieste do takéhoto protivníka logicky nikto útočne nepustil a nebyť jeho útoku proti jeho osobe, nebolo by došlo k žiadnej fyzickej potýčke. Žiaľ, pozornosti súdu ušla nelogickosť tvrdení pána poškodeného, keď tento na jednej strane tvrdil, že si podali ruky, z čoho logicky vyplýva, že si boli na dosah ruky, kým na strane druhej tvrdil, že cítil diskomfort v tom, že sa mal k nemu približovať. Nazdáva sa, že ide o tvrdenia navzájom sa vylučujúce, veď v prípade, že sa dve proti sebe stojace osoby sú od seba na dosah ruky, žiadna z nich sa nemôže (pre nedostatok priestoru) približovať k druhej, tobôž nie tá, aby tá druhá to mohla pociťovať ako prejav nejakého diskomfortu. Za dôležité ale považuje to, že aj samotný poškodený priznal, že sa prvý fyzicky prejavil on, keď do neho strčil, čiže úder, ktorý mu zasadil, bol len reakciou na jeho konanie. V tomto nie je dôležité, že jeho fyzickému útok predchádzala nejaká hádka či výmena názorov, hoci aj vo forme urážok, pretože ani takéto verbálne prejavy neodôvodňujú fyzické napadnutie iného. Až pán poškodený mal nejaké výhrady voči jeho správaniu sa, mal možnosť to riešiť prostredníctvom polície, veď mal pri sebe mobilný telefón, čiže evidentne mu nič nebránilo v tom, aby urobil hoci aj telefonicky oznámenie z priestupku. Navyše záver o tom, že on ho mal bezdôvodne napadnúť, nemôže obstáť už ani preto, lebo na rozdiel odo mňa, on bol domáci a ako taký každého v obci poznal.

O tom, že poškodený na tom bol fyzicky ďaleko lepšie ako on svedčí aj fakt, že keď ho zasiahol, on ani nestratil rovnováhu, ba čo viac, pokračoval vo svojom útok a jediným úderom „ho poslal k zemi“ tak, že sám od seba ani nevedel vstať a museli ho zo zeme zodvihnúť svedkovia B. J. a I. C., čo pripustil aj poškodený s tým, že sa ešte aj on sám zľakol, čo sa mu stalo. Na základe uvedeného si dovoľuje vysloviť názor, že bol (aj keď nie právoplatne) odsúdený i napriek tomu, že konal v medziach nutnej obrany, čiže konal v medziach zákona, k tomu dodáva, že je zrejmé, že z ust. § 25 ods. 1 Trestného zákona vyplýva, že čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

S uvedeným korešpondujú závery vykonaného dokazovania aj v tom, že si po konflikte s poškodeným podali ruky a dohodli sa, že vec obaja tým budú považovať za vybavenú a nebude to (myslí jeho napadnutie poškodeným) ďalej riešiť. Bolo tomu tak i napriek tomu, že si poškodený bol dobre vedomý

svojho zranenia, veď zo záverov znaleckého posudku MUDr. Dušana Hrubalu, CSc. nepochybne vyplýva, že poškodený utrpel zlomeninu sánky vľavo dole otvorenú do ústnej dutiny s krvácaním, čiže ani len náhodou si nemohol myslieť, že sa mu „nič nestalo“. Až by si nebol vedomý svojho zavinenia a svojej zodpovednosti za vznik a priebeh predmetného konfliktu, rozhodne by nemal žiaden dôvod sa zmieriť s ním, podať si ruky a dohodnúť sa, že vec bude považovať za vybavenú aj on.

Prízvukuje, že v danom prípade útok nielen hrozil, ale aj priamo trval, o čom nesporne svedčí, že práve poškodený bol tým subjektom, ktorý prvý použil násilie a zaútočil na neho a následne, hoci sa voči jeho násiliu aj fyzicky bránil, vo svojom útoku voči nemu pokračoval a znovu ho udrel, a to dokonca s ešte oveľa väčšou intenzitou, než tomu tak bolo z jeho strany (viď jeho pád a následná nemožnosť postaviť sa na vlastné nohy bez cudzej pomoci).

Vo svetle týchto faktov považuje za preukázané, že konaním jemu kladeným za vinu inak trestným, bez akýchkoľvek pochyb odvracal priamo trvajúcí (minimálne však hroziaci) útok na záujem chránený Trestným zákonom, a to vo vzťahu k jeho zdraviu.

Predpokladá, že poškodený sa chcel vytrhnúť pred ostatnými, tam prítomnými chlapcami a chcel ukázať, aký on je frajer a že si môže bez problémov dovoliť napadnúť iných, zvlášť cudzích chalanov, a preto ho takto napadol a mienil ho nepochybne aj ďalej napádať. Ide však len o jeho predpoklad bez právnej relevancie, keďže vôbec nie je dôležité, prečo ho poškodený prvý napadol a potom aj pokračoval vo svojom útoku.

Len pre úplnosť nad uvedený rámec namieta, že na základe znaleckých zistení nie je možné dospieť k jednoznačnému záveru o tom, či v prejednávanej veci poškodený naozaj utrpel ťažkú ujmu na zdraví. Síce zo záverov posudku MUDr. Hrubalu vyplýva, že zranenie, ktoré poškodený utrpel, je možné považovať za ťažké zranenie z hľadiska medicínskeho, ktoré však nie je možné zameniť s hľadiskom právnym. Ako to z ust. § 123 ods. 3 písm. i/ Trestného zákona vyplýva, ťažkou ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je (o. i.) porucha zdravia trvajúca dlhší čas. V zmysle ods. 4 citovaného paragrafu poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas sa na účely tohto zákona rozumie porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť, v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorej dojde závažne ovplyvnený obvyklý spôsob života poškodeného. Z doposiaľ vykonaného dokazovania však nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o takejto poruche zdravia, najmä nie čo sa týka sťaženia obvyklého spôsobu života poškodeného nad dobu 42 dní. Z tohto uhla pohľadu nie je dôležité, že doba trvania liečby poškodeného zapadá do obvyklej doby, počas ktorej sa obdobné zranenia zhoja a presahuje 42 dní. Každý človek je tvor individuálny, inak sa hoja jeho zranenia a preto znalecké zistenia bolo potrebné individualizovať vo vzťahu k osobe pána poškodeného.

Bez ohľadu na to, že on sa nedopustil trestného činu, len činu ináč trestného, dovoľuje si namietat' aj právnu kvalifikáciu skutku v zmysle písm. c/ ods. 3 § 156 Trestného zákona, ako aj namieta právnu kvalifikáciu skutku v zmysle prečinu výtržníctva (udrel som poškodeného len raz, jediným úderom, nie veľkej intenzity, v sebaobrane, obzvlášť ale v zmysle písm. c/ ods. 2 § 364 Trestného zákona. Pod kvalifikovanú skutkovú podstatu tohto trestného činu je možné subsumovať konanie obvineného uvedené v ods. 1 citovaného prečinu, ktorého sa dopustí v prítomnosti skupiny osôb mladších ako osemnásť rokov.

Rád by na tomto mieste prízvukoval, že samotný (hoci aj) objektívny vek osôb prítomných na mieste činu v čase skutku nemôže mechanicky odôvodňovať namietanú právnu kvalifikáciu. Má za to, že zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by vek prítomných osôb - svedkov (o ktorom on ja vôbec žiadnu vedomosť nemal. On je v Slavošovciach cudzí, v podstate nikoho nepozná. Aj keď sa v čase skutku nachádzal v spoločnosti I. C., poznal ho len veľmi krátko a nevedel, koľko má rokov. Poškodeného a svedka H. B. nepoznal vôbec, nikdy ich pred skutkom ani len nevidel, evidentne teda nemohol mať informáciu o ich veku. Myslí si, že právna kvalifikácia akéhokoľvek skutku v zmysle kvalifikovanej skutkovej podstaty nemôže byť otázkou akejsi ľubovôle OČTK, prípadne po podaní obžaloby súdu, ale musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní. V danom prípade žiaden z vykonaných dôkazov nepreukazuje, že by mu skutočne bol známy vek všetkých osôb prítomných pri incidente. V neposlednom rade zrejme aj pán dozorový prokurátor bol obdobného názoru, keď z jeho pokynu zo dňa 19. 7. 2023 žurnalizovaného v trestnom spise vyplýva, že procesnému policajtovi ukladá právne

kvalifikovať jeho konanie „len“ v zmysle § 364 ods. 1 písm. a/Trestného zákona, nie však aj v zmysle písm. c/ ods. 2 § 364 Trestného zákona. Z obsahu spisu pritom nevyplýva, že by procesný policajt bol namietal proti tomuto prokurátorskému pokynu, ktorý je preňho beztak záväzný (§ 230 ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku). K uvedenému dodáva, že odo dňa vydania tohto pokynu nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by odôvodňoval iný záver ohľadne právnej kvalifikácie.

Okrem toho uvádza, že vek osôb prítomných na mieste činu v čase skutku (aj keď nemal žiadnu informáciu v tomto smere) rozhodne nemal vôbec žiaden vplyv na jeho konanie (mimochodom, realizované v medziach nutnej obrany) brániť sa a udrieť poškodeného. Akýkoľvek iný záver by bol aj značne nelogický, veď si nevie ani len predstaviť taký „jednoúderový“ incident, pred ktorým by páchateľ uvažoval o veku všetkých tam prítomných osôb.

Rozhodne nemôže obstať záver, ktorý prijal súd, že (dokonca až) veľmi dobre poznal svojich priateľov, a preto mal vedieť, koľko majú rokov. Ako to už aj z hore uvedeného vyplýva, Radič nebol jeho priateľom, len náhodným známym. Nie je možné považovať za riadne odôvodnenie rozsudku, keď bez opory v dokazovaní súd vysloví záver, že nič nenasvedčuje tomu, že by som ako obžalovaný mohol mať pocit, že poškodený a svedok B. mohli mať viac, ako 18 rokov o to viac, že v čase skutku bola veľká tma a tento sa stal na neosvetlenom priestore. Je toho názoru, že úvahou súdu nie je možné nahradiť vzniknuté dôkazné vákuum.

Zároveň pre prípad, že súd bol tej mienky, že vybočil z medzí nutnej obrany (čo on odmieta), poukazuje aj na skutočnosť, že sa konania kladeného mu za vinu mal dopustiť ako osoba blízka veku mladistvých (§ 127 ods. 2 Trestného zákona) a zároveň aj na ust. § 10 ods. 2 Trestného zákona, v zmysle ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchateľa je jeho závažnosť nepatrná.

Za týchto okolností napadnutý rozsudok nepovažuje za vecne správny a za v medziach zákona, pretože si myslí, že vykonaným dokazovaním je potrebné preukázať nielen to, že sa stal nejaký skutok, a že sa ho dopustil obžalovaný, ale zároveň aj to, že daný skutok je aj trestným činom. Ako to už aj vyššie uviedol, má za to, že konal v medziach nutnej obrany, čo je potrebné považovať za okolnosť vylučujúcu trestnosť, ale zároveň aj to, že by takéto konanie mohlo byť trestným činom (ide o čin ináč trestný). Z uvedeného potom vyplýva, že nie obžalovaný musí preukázať, že konal v medziach nutnej obrany, ale práve naopak, je na obžalobe, aby (okrem iného) preukázala, že konanie kladené za vinu obžalovanému je trestným činom. Len pre zvýraznenie tejto námietky uvádza, že i v tomto smere platí zásada platná už aj v starovekom Ríme „in dubio pro reo“.

Už samotné nezohľadnenie, že konal v medziach nutnej obrany, musí mať zákonite za následok nesprávny výrok o treste, ale aj výrok náhrade škody (aj v prípade záveru o excese prinajmenšom vo forme nezohľadnenia spoluzavinenia poškodeného). On je však toho presvedčenia, že súd ho mal spod obžaloby OP v celom rozsahu oslobodiť, nemal mu preto uložiť žiaden trest a poškodených s uplatneným nárokom na náhradu škody mal odkázať na civilný proces o to viac, že Dôvera zdravotná poisťovňa a. s. podľa neho dostatočne nepreukázala vznik škody až vo výške 6.851,65 €.

Bez ohľadu na to, že sa nedopustil žiadneho trestného činu, ale len činu ináč trestného tak, ako už na a to opakovane poukázal, sa mu žiada zdôrazniť, že uložený trest je absolútne neprimeraný okolnostiam a závažnosti prípadu. Znovu podčiarkuje, že konal ako osoba blízka veku mladistvých, doteraz netrestaná, prinajmenšom po vzájomnom konflikte s poškodeným, ak sa už súd nemienil stotožniť s obranou, že konal v medziach nutnej obrany, pričom je súdený za prečin (a nie zločin) spáchaný jedným - jediným úderom. Z uvedeného dôvodu si myslí, že vôbec nič neindikovalo uloženie mu trestu dokonca až s probačným dohľadom, zvlášť so zreteľom na to, že pracuje v zahraničí. Taktiež nepovažuje za dôvodné ukladať mu obmedzenie a príkaz, hoci si je vedomý ust. § 51 ods. 2 veta 3/Trestného zákona.

Z týchto podstatných dôvodov navrhuje napadnutý rozsudok odvolacím súdom postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b, c, d, e, f/ Trestného poriadku zrušiť a súčasne navrhuje v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol o nej.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril okresný prokurátor. V písomnom vyjadrení uviedol, že obžalovaný podaným odvolaním napadol výroky o vine, o treste ako aj výrok o náhrade škody. V tejto súvislosti

poukázal na existenciu okolnosti vylučujúcej protiprávnosť, keďže konal v nutnej obrane, absenciu vybraných znakov skutkových podstát oboch trestných činov, za ktoré bol prvostupňovým súdom uznaný vinným. Skutok tak nemal byť posúdený ako trestný čin a nemalo byť teda rozhodnuté o treste ako ani o povinnosti nahradiť škodu poškodeným.

Na rozdiel od obžalovaného však zastáva názor, že bolo plne opodstatnené posúdiť skutok ako trestný čin, pričom napadnutý rozsudok považuje vo vzťahu k všetkým jeho výrokom za zákonný a uložený trest najmä vzhľadom na okolnosti predmetnej trestnej veci za primeraný.

Vo vzťahu k obžalovaným uvádzanej potrebe posúdenia jeho konania ako konania v nutnej obrane uvádza, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by úder obžalovaného bol dôsledkom akéhokoľvek útoku (poškodeného) voči obžalovanému, či hrozby takéhoto útoku. Výsledky vykonaného dokazovania navyše preukazujú, že po prvotnej slovnej hádke došlo k podávaniu rúk medzi zúčastnenými osobami a až následne k úderu obžalovaného päšťou. Nestotožňuje sa preto s argumentom o aplikovateľnosti ustanovenia § 25 ods. 1 Tr. zák. na skutkové okolnosti predmetnej trestnej veci. V tomto smere nepovažuje za relevantné ani telesné predispozície poškodeného, na ktoré v odôvodnení svojho odvolania poukazuje obžalovaný, keďže prvotný útok prišiel práve zo strany obžalovaného.

Vykonaným znaleckým dokazovaním bol potvrdený mechanizmus vzniku zranení (zhodujúci sa s výpoveďami svedkov), intenzita útoku, ktorú si spôsobené zranenia vyžadujú, či samotný charakter spôsobených zranení a ich dopad na bežný život poškodeného, na základe čoho je možné vzniknutý následok na zdraví poškodeného v spojení s ďalšími vykonanými dôkazmi posúdiť ako ťažkú ujmu na zdraví v podobe poruchy zdravia trvajúcej dlhší čas.

Vychádzajúc z okolností skutku taktiež zastáva názor, že posudzovaným skutkom boli naplnené aj znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. V tejto súvislosti uvádza, že výsledky vykonaného dokazovania umožňujú posudzovaný skutok vyhodnotiť ako konanie hrubo narušujúce verejný poriadok a vyznačujúce sa zjavne neúctivým a nedisciplinovaným postojom obžalovaného k pravidlám občianskeho spolunažívania, a teda ako výtržnosť.

Uvedené vyplýva okrem samotného spôsobu spáchania činu aj z ďalších súvisiacich okolností, preukazovaných napr. aj výpoveďou svedka H. B., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovaného bolo bezprostredne po údere do tváre poškodeného upokojsť, pričom jeho správanie bolo sprevádzané kričaním na uvedeného svedka a poškodeného a zároveň aj vyhrážkami smrťou, z čoho možno taktiež vyvodíť, že konaním obžalovaného v súhrne došlo aj k narušeniu záujmu chráneného ustanovením § 364 Tr. zák.

Opodstatnenosť právnej kvalifikácie skutku aj podľa § 364 ods. 2 písm. c) Tr. zák. je daná skutočnosťou, že obžalovaný jednak dostatočne poznal osoby, s ktorými v predmetný večer trávil čas (B. J. a I. C.), pričom v prípade ďalšej z prítomných osôb (H. B.) o okolnosti, že ide o osobu mladšiu ako 18 rokov, vedieť mal a mohol. V zmysle § 18 ods. 1 písm. b) Tr. zák. teda bolo potrebné prihliadnuť na prítomnosť (skupiny) týchto maloletých osôb na mieste činu ako na okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby.

Záverom uvádza, že žiadne z kritérií obsiahnutých v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. podľa jeho názoru neodôvodňujú posúdenie konania obžalovania ako činu nepatrnej závažnosti.

S poukazom na vyššie uvedené preto navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne vysporiadal aj s obhajobou obžalovaného.

Krajský súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, rovnako tak nemal žiadne pochybnosti o určení druhu trestu a jeho výmery a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Na základe vykonaného dokazovania nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti o právnom závere okresného súdu, že obžalovaný ako trestne zodpovedný subjekt naplnil všetky zákonom stanovené znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák., pretože sa tohto konania dopustil na mieste verejnosti prístupnom a tento čin spáchal za prítomnosti skupiny osôb mladších ako 18 rokov. Obžalovaný fyzicky napadol poškodeného a spôsobil mu poškodenie zdravia, ktoré si vyžiadalo lekárske vyšetrenie a následné liečenie, kde bol preukázateľne sťažený obvyklý spôsob života poškodeného v trvaní najmenej 49 dní, dĺžka liečby práceneschopnosti a s tým súvisiace obmedzenie obvyklého spôsobu života boli vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnené v znaleckom posudku vypracovaného znalcom MUDr. Hrubalom, ktorý bol vypočutý aj na hlavnom pojednávaní.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaného zo spáchania trestného činu usvedčujú predovšetkým výpoveď poškodeného, vypočutých svedkov H. B., B. J. a I. C., z výpovedí ktorých nepochybne vyplýva spôsob konania obžalovaného, priebeh fyzického útoku a jeho lokalizácia zodpovedajúca spôsobenému zraneniu. V neposlednom rade vyplýva z výpovedí svedkov aj skutočnosť, že útok na telesnú integritu poškodeného predchádzal verbálny konflikt medzi obžalovaným a poškodeným, ku ktorému došlo pred samotným fyzickým kontaktom.

Okresný súd sa vo svojom rozhodnutí dôsledne vysporiadal vykonaným dokazovaním aj s obranou obžalovaného, ktorú uviedol aj v odôvodnení odvolania, že konal v rámci nutnej obrany, pretože žiadne skutočnosti nesvedčia o tom, že by obžalovaný odvracal priamo hroziaci a bezprostredný útok zo strany poškodeného.

V súlade s vykonaným dokazovaním sa okresný súd vysporiadal aj s vedomosťou obžalovaného o veku osôb, ktoré boli na mieste incidentu a taktiež s dĺžkou liečby, práceneschopnosti a s tým súvisiacimi obmedzeniami obvyklého spôsobu života poškodeného.

Pokiaľ ide o uložený trest krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom okresného súdu, ktorý pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vychádzal z ust. § 34 Tr. zákona, zohľadnil pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby s podmieneným odkladom výkonu uloženého trestu a probačným dohľadom za súčasného uloženia primeraných obmedzení.

Správny a v súlade so zákonom a vykonaným dokazovaním je aj výrok o povinnosti nahradiť spôsobenú škodu poškodenému J. K., ako aj Zdravotnej poisťovni Dôvera, pretože poškodení si náhradu spôsobenej škody riadne a včas uplatnili a táto výška škody bola v celom rozsahu poukázaná a aj podľa názoru krajského súdu neprihádza do úvahy žiadna miera spoluzavinenia zo strany poškodeného.

Podľa § 52 ods. 1 Tr. zák., ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil, inak nariadi nepodmienečný trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby.

To boli dôvody, pre ktoré sa rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.